

Nemá tedy tichý společník obchodníka jednotlivce jiného postavení než postavení věřitele. Z toho se podává, že platným právním řádem je postavení tichého společníka proti podnikání jiného subjektu jako podnikatele, v daném případě proti majiteli obchodního podniku, vymezeno tak, že majitele podniku a tichého společníka nelze ve smyslu pojmu podnikatele a spolupodnikatele klásti sobě na roveň. Zák. č. 221/24 Sb. nemá pak ustanovení, z něhož by se dalo dovoditi, že pro obor sociálního pojištění má postavení to býti jiné, než v ostatních oborech.

Proto žal. úřad, vyvodiv pro st-le postavení spolupodnikatele již z toho, že měl jako tichý společník ze společného podnikání určitý zisk a že proto je spolupodnikatelem ve smyslu §§ 8 odst. 2, 170 odst. 1 poj. zák., právně pochybil. Povinnost nésti odpovědnost za příspěvky z podniku není, jak se žal. úřad mylně domnívá, pouhým přirozeným důsledkem nároku na podíl na zisku. Neboť cit. předpis zákonný § 8 odst. 2 resp. § 170 nepřipíná povinnost tu k faktu, že někdo má nárok na část zisku určitého podnikání, nýbrž ukládá ji spolupodnikatelům i dílčím podnikatelům a zprostředkovatelům, a žádného z nich nelze ztotožňovati s tichým společníkem, jakým v daném případě je i podle nazírání žal. úřadu st-l.

Bylo proto napadené rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost.

Č. 11.888.

O b e c n í p o p l a t k y: * Evidenční poplatek za používání veřejného statku stožáry a sloupy částkou 50 Kč podle vzorcových pravidel vl. nař. č. 15/1928 Sb. (§ 1, I č. 6 a) neplatí se za každý stožár, sloup zvláště, nýbrž za všechny stožáry, sloupy dohromady.

(Nález ze dne 2. května 1935 č. 15.063/35.)

V ě c: Firma »H.-ská elektrárna, společnost s ručením obmezeným« v Ž., proti okresnímu úřadu v Náchodě o obecní poplatek za používání veřejného statku.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebním výměrem z 11. března 1932 předepsal obecní úřad v H. na základě pravidel o vybírání obecních poplatků za používání veřejného obecního statku v H., schválených na dobu od 16. ledna 1932 do 31. prosince 1937 usnesením zem. výboru v Praze z 22. prosince 1931, firmě »H.-ská elektrárna, spol. s r. o.« v Ž., pro rok 1932 ze 124 sloupů poplatek evidenční jednou pro vždy v částce 6.200 Kč a poplatek roční v částce 3.100 Kč.

Odvolání firmy, nařikající předpis poplatku evidenčního, zamítl konečně také okr. úřad v Náchodě nař. rozhodnutím — podstatně z důvodu, že úmyslem zákonodárcovým, jak patrně z ustanovení § 1, I 6 b)

výběrčích pravidel, podle něhož se vyměřuje roční poplatek za každý sloup, bylo postihnouti evidenčním poplatkem 50 Kč každý jednotlivý sloup a nikoli všechny sloupy dohromady; byloť by jinak krajně nespravedlivým, aby jednotlivec, mající na veřejném statku jeden sloup, platil poplatek evidenční v téže výši, jako druhý, který má na veřejném statku 100 sloupů.

Stížnosti do tohoto rozhodnutí podané musil nss přisvědčiti.

Citovaná výběrčí pravidla obsahují v § 1 ustanovení tohoto znění: »Poplatky vybírají se v těchto sazbách: I. za trvalé používání veřejného obecního statku (místa) . . . 6. stožáry, sloupy, podpěrami a pod. a) evidenční poplatek 50 Kč, b) roční poplatek za každý stožár, sloup, podpěru a pod. jednoduché konstrukce 25 Kč, zvláštní konstrukce 35 Kč.« Podle § 2 »evidenční poplatky, uvedené v § 1, I pod č. 1—9 platí se jednou pro vždy, ostatní poplatky se opakují a počítá se při nich každý, byť jen započatý m běžný nebo m² a den za celý«.

Z uvedeného znění především vyplývá, že pravidla neobsahují výslovného ustanovení, ani že evidenční poplatek v sazbě 50 Kč se vybírá za každý sloup, stožár a pod., ani že se předpisuje za všechny sloupy dohromady. Nepodává-li tedy samo ustanovení § 1, I č. 6 a) spolehlivé odpovědi na otázku, sluší-li mu rozuměti v tom či onom smyslu, bylo zjistiti, zda z techniky pravidel či z jiných jejích ustanovení bylo by možno pro zodpovědění této otázky něco vytěžiti. Tu pak nss nepochybuje, že již technické uspořádání výběrčích předpisů svědčí opačnému stanovisku, než k jakému žal. úřad došel. Kdyby totiž byla chtěla pravidla podle úmyslu svých tvůrců postihnouti sazbou evidenčního poplatku každý jednotlivý stožár, sloup a pod., jistě by byla nevložila ustanovení, že poplatek se vyměřuje za každý sloup a pod. do č. 6 b), nýbrž byla by je vložila do všeobecné věty předcházející dělení na odstavce a) a b), neboť jedině za takového uspořádání bylo by možno vztáhnouti předpis o vybírání poplatku z každého sloupu i na poplatek evidenční. Neučinila-li tak a stanovila-li výslovně, že roční poplatek se předpisuje za každý sloup, sluší z toho dovozovati, že u evidenčního poplatku úmyslu takového neměla.

Názoru tomuto nasvědčuje také ustanovení § 2 odst. 1 věta 1, obsahující všeobecný předpis o tom, jak dlužno počítati poplatky při jednotlivém běžném nebo pevném metru. Kdyby toto ustanovení mělo se vztahovati také na evidenční poplatky, o nichž je v první části věty řeč, nemohla zde druhá, v úvahu přicházející část věty zníti »ostatní poplatky« (tedy jiné než evidenční) . . . »a počítá se při nich«, t. j. při ostatních a contr. evidenčních.

Správnost názoru, že pravidla, kdyby byla chtěla postihnouti evidenčním poplatkem každý jednotlivý sloup, byla by tento úmysl zřetelně vyjádřila, potvrzuje i obsahem a věcí příbuzné znění § 9 vzorcových pravidel o vybírání poplatků stavebních (vl. nař. č. 143/1922), podle něhož za používání veřejného statku obecního zabraného stavebními výstupky platí se jednou pro vždy za každý m² zabrané plochy poplatek . . .

Konečně i pojem evidenčního poplatku, tedy ekvivalentu za práci, záležející ve zjištění a v příslušném zaznamenání, kolik sloupů na veřejném statku stojí, — i když se nepřehlídí okolnost, že evidenční poplatek se platí jednou pro vždy, zmíněné zjišťování a zaznamenávání však musí býti prováděno každý rok, — spíše svědčí stanovisku zastávanému nss-em než názoru úřadem vyslovenému, neboť hodnotou prvního zjištění a zaznamenání se předepsaná sazba v nejčastějším případě nevyčerpá, a zbude z ní ještě na úkony téhož druhu v letech pozdějších, kdy omezují se toliko na evidenci změn oproti stavu v prvním roce zjištěnému. Za tohoto stavu je lhostejno, zda aplikace výběrčích pravidel na konkrétní případy jeví se vždycky spravedlivou, či v některých případech tvrdou.

Výklad, jaký žal. úřad dává ustanovení § 1 I č. 6 a) pravidel, nemá v těchto pravidlech opory, pročež bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.889.

Pozemková reforma. — Řízení před nss-em: Jest strana, domáhající se přidělu pozemků přidělených obci, legitimována ke stížnosti na nss do rozhodnutí zem. úřadu, kterým bylo postupem instancí zrušeno usnesení obecního zastupitelstva, jímž se obec přidělených pozemků vzdává a navrhuje jich přiděl oné straně?

(Nález ze dne 3. května 1935 č. 15.317/35.)

Věc: Josef V. ve St. (adv. Dr. Arn. Harbich z Prahy) proti zemskému úřadu v Bratislavě (za zúč. strany Viléma K. a spol. ve St. adv. Dr. Jan Bazovský z Bratislavy) o odstoupení obecních pozemků bez náhrady.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e o d m í t á p r o n e p ř í p u s t n o s t.

D ů v o d y: V přidělovém řízení byla v r. 1927 ze zabraných nemovitostí velkostatku L. K. ve St. této obci přidělena řada pozemků. Ve schůzi dne 29. února 1928 usneslo se obecní zastupitelstvo ve St., že tyto pozemky prodá Josefu V., tehdejšímu obecnímu starostovi. Podle spisů (protokol o schůzi obecního zastupitelstva dne 15. září 1928) byly pozemky také skutečně ihned postoupeny V., který jich od té doby užívá a veškerá břemena na nich váznoucí snáší. Schválení tohoto prodeje bylo však v instančním pořadí rozhodnutím zem. výboru v Bratislavě ze 3. prosince 1930 odepřeno v podstatě proto, že není dosud proveden pozemnoknižní převod nemovitostí, o něž jde, na obec, následkem čehož obec není vlastníkem těchto nemovitostí, nemůže je zci-zovat a proto ani usnesení jejího obecního zastupitelstva nemůže být předmětem schválení dohlédacího úřadu.

Na to usneslo se obecní zastupitelstvo ve St. ve schůzi dne 26. února 1931, aby byl požádán stpů, aby zmíněné pozemky přidělil Josefu V.